

Sygn. akt III CSK 236/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Gminy R.
o założenie księgi wieczystej i wpis dla działek [...], [...] i [...] w T.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 29 maja 2017 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca odwołuje się do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 626⁸ § 2 k.p.c. w zw. z 626² § 2 k.p.c. oraz art. 626⁹ k.p.c. w zw. z § 105 i 106 w zw. z § 78 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 lutego 2016 r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg w systemie teleinformatycznym (Dz. U. 2016 r., poz. 312 ze zm.) i przedstawia jednozdaniowy wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień twierdząc, że rażące naruszenie powołanych przepisów nastąpiło wskutek odmowy założenia księgi wieczystej mimo spełnienia wszystkich wymogów formalnych, w tym złożenia prawidłowego wniosku i załączenia wymaganych dokumentów.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania

pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Skarżąca przytaczając orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2015 r., I CSK 650/14 (nie publ.) na poparcie tezy, że nie miała obowiązku złożyć wykazu synchronizacyjnego a jedynie wypis z ewidencji gruntów, pominęła tę część motywów, która wskazuje na deklaratoryjny charakter wpisu w ewidencji gruntów i wyraża pogląd, że w razie wątpliwości co do pochodzenia nieruchomości objętej wnioskiem w razie objęcia jej dawną księgą wieczystą, konieczne jest zbadanie przez sąd wieczystoksięgowy dokumentów źródłowych stanowiących podstawę wpisu nieruchomości do ewidencji i jej oznaczenia.

Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącej w świetle wątpliwości Sądu drugiej instancji wyrażonych w motywach zaskarżonego postanowienia co do tego, którym parcelom z dawnej księgi wieczystej odpowiadają działki objęte wnioskiem, stanowiących podstawę przyjęcia istnienia przeszkody do dokonania wpisu nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).